

16. évközi vasárnap A

Bevezető

A magvetőről és a konkolyról szóló példabeszédet halljuk majd a mai evangéliumban.

Ez is egy kortalan történet. A szereplők: a gazda, az ellenség, a szolgák és a konkoly.

Az Úr Jézusnak az a célja, hogy e példabeszéd elmondásával hallgatói maguk előtt lássák a folyamatot, az Isten országa vetésének növekedését, megmérgezésének titkos akcióját és a káros hatással kapcsolatban, mik a teendői követőinek.

Azt is jó tudni, a jó és a rossz harcából mi magunk nem csak nem vonhatjuk ki magunkat, hanem ez a harc bennünk is állandó.

Vizsgáljuk meg hát lelkiismeretünket!

Kirié litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem akadályozzuk kellően a konkolyhintők tevékenységét. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Ments meg minket a rossz elleni küzdelemben a fanatizmustól. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Adj nekünk bölcs türelmet egymás hibáinak elviseléséhez. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Szent Pál apostol, a gyakran idézett szeretethimnuszában, úgy emlegeti a türelem erényét, mint az igazi szeretet megnyilatkozását. Ha napjainkban magunkba nézünk, vagy szemlét tartunk a minket környező világban, sajnálattal kell megállapítanunk, hogy a türelem is hiánycikknek számít.

Türelmetlenek vagyunk önmagunkhoz, hitvestársunkhoz, gyermekeinkhez, munkatársainkhoz és hadd ne soroljam tovább a türelmüket nélkülözők szomorú körmenetét. Igaz, hogy sokat beszélünk a tolerancia, a türelem szükségességéről, de a szép szavakat nem követik a náluk sokkal szebb tettek. Innen származik a legtöbb baj egyéni és társadalmi életünkben.

Mindez természetesen nem valami újkori jelenség. Az Úr Jézus is találkozott az emberi életnek ezzel a hivatlan és kellemetlen útítársával. Nem csodálkozott rajta, mert tisztán látta az ellenséges ember, a konkolyhintő gonoszság jelenlétét. Apostolai abban reménykedtek, hogy isteni hatalmával megszünteti ezt a jelenlétet, és minden rosszat száműz megváltott világunkból.

De nem így történt. Az Úr Jézus nyíltan kijelentette: a földi élet az irgalom, a türelem korszaka; az ítélet, a konkoly kitépése a világ végén következik be. Nem emberi erők, hanem az Úr Isten maga intézi el a gonoszság elkülönítését. Ezért nem ámíthatjuk magunkat azzal, hogy a földi élet búzatengeréből emberi erővel minden konkolyt eltávolíthatunk.

Erre a figyelmeztetésre azért is szükségünk van, mert történelmünk során mindig jelentkezett egy olyan kísérlet, amely erőszakkal próbálta kitépni emberi életünkben a „romlás virágait”. Még a különböző vallások, köztük a keresztény-

ség is beleesett abba a hálóba, hogy börtönnel, máglyákkal próbálta eltüntetni a tévely és a gonoszság virágait. Az úgynevezett vallási türelmetlenség súlyos károkat okozott, mert aki az erőszak fegyveréhez nyúl, az valójában nem hisz az igazság és a szeretet győzelmében. A keresztény embernek küzdenie kell ugyan a testi-lelki nyomorúság, a gonoszság erői ellen, de semmiképpen sem az erőszak fegyverével.

Megpróbálták ezt a Római Birodalom komisszárijai, az inkvizíció bírái, a nagy forradalmak, a fasiszta és kommunista diktatúrák, de mindnyájan csődöt mondtak ebbéli erőfeszítésükkel. Az Úr Jézus tanítása szerint az embernek magának kell vállalnia belső világának megnevesítését.

Pascal szavai szerint: „Az ember se nem angyal, se nem vadállat. Tragédiája abban rejlik, hogy miközben angyalként szeretne viselkedni, vadállatként cselekszik.

A huszadik században dúló két világháború, s a két diktatúra véres kommentár ennek a megállapításnak az igazolására.

És a mai megelőző háborúk, az ilyen vagy olyan tavasz importálása is, mindenütt, ártatlanok, főleg keresztények százainak és ezreinek szenvedéseit és halálát okozzák, s milliók menekülését, a gonoszság elől.

Más vonatkozásban, igenis, ma is vannak szerte e világban, magyar földön is olyanok, akik az elvetett nemes magvak közé konkolyt hintenek. Micsonda, izzó gyűlölet van még ma is, egy széteső ideológia utóvédharcait folytatókban, mindazokkal szemben, akik nemes magvakat vetettek és vetnek a magyar nép lelkébe.

A gyűlölet a legnagyobb konkolyhintő e világban. Amikor ezt vagyunk kénytelenek tapasztalni, megértjük, miért ajánlják fel a példabeszédben szereplő munkások szolgálatukat gazdájuknak: Akarod-e, hogy kiszedjük a konkolyt? Hagyjátok! Hangzik a válasz. Hadd nőjön föl mindkettő az aratásig.

Ezen talán jómagunk is csodálkozunk és Istent is felelősségre vonjuk lázadó miértjeinkkel. Miért tűri, engedi a gonoszság garázdálkodását? Miért nézi el, hogy a bűn szennyes vízözönként újra meg újra elöntse a világot? Miért nem sújt le Isten azonnal a gonoszokra? Miért nem büntet azonnal? Miért oly „elviselhetetlenül” türelmes?

Mert az Úr Isten mindenkinek időt ad a megtérésre, a Hozzá való visszatérésre. Ehhez egyeseknek rövidebb időre, másoknak hosszabb időre van szüksége. S vannak, akiknek csak a halálos ágyukon adatik meg a megtérés kegyelme. De mindnyájunknak megadatik a szentpáli szavak gyakorlása: „Viseljétek el egymást türelemmel, mert így teljesítitek be Jézus Krisztus nagy parancsát!”

A költő szavaival fejezem be beszédemet:

Ember vigyázz, figyeld jól világot
Ez volt a múlt, emez a vad jelen –
Hordozd szívedben. Éld e rossz világot
És mindig tudd, hogy mit kell tenned
Érte, hogy jobb legyen.

Ámen.

F. F.